

Λευκή κηλίδα

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ — ΑΛΚΑΙΟΥ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ Παπαϊωάννου ο θίασος Διαμαντοπούλου — Άλκαίου ανέβασε το νέο έργο του κ. Άλέξη Πάρνη «Λευκή κηλίδα» που, ως το πούμε εύθυσ έξ αρχής, παρά την ύψηλή πρόθεσι του συγγραφέως του νά μιλήση γιά τόν «σπαταγμό ενός έθνους που πήγαν χαμένες οι θυσίες του», τελικά δέν μάς εξιστορεί από σκηνης παρά μία συνηθισμένη αισθηματική περιπέτεια, διανθισμένη από την ψύχωσι ενός πατέρα που γιά νά διατηρήση ανέγγιχτη τή «λευκή κηλίδα» του καί άκέραιο τó φιλικό χρέος του πρós ένα πολεμικό του σύντροφο, είναι πρόθυμος νά θυσιάση την εύτυχία τής μοναχοκόρης του καί νά γλυτώση από τις μίζερες συνθήκες τής ζωής του.

ΔΕΝ ΑΡΝΕΙΤΑΙ κανείς πώς ó κ. Πάρνης ξέρει τó «μετιέ» καί γράφει ένα ζωντανό καί στρωτό διάλογο. Μά οι τεχνικές αútés άρετές του έξουδετερώνονται πάντα από την πρόθεσί του ν' άποδείξη με τó έργο του την αλήθεια μιάς έκ τών προτέρων τεθειμένης κεντρικής ιδέας. 'Η «θέσις» τών έργων του δέν δικαιώνεται από τή δράσι καί την πλοκή τους, έπειδή τά δρώμενα προκαθορίζονται καί ύπαγορεύονται από την ανάγκη τής αποδεικτικής αξίας τους. Κάτω από τις συνθήκες αútés ό,τι λέμε στο θέατρο «ζωή» καί «αίσθησι τής πραγματικότητας» είναι μισραίο νά παρμερίζεται από την «φιλολογία» που τελικά ψευτίζει τούς χαρακτήρες με μίαν άπαράδεκτη αύτοανάλυσι καί αύτοκριτική καί παρμορφώνει τά «είκός». Είναι άκριδώς ή περίπτωση τής «Λευκής κηλίδας», όπου ó συγγραφεύς, θέλοντας νά δικαιώσει την έκ τών προτέρων τεθειμένη κεντρικήν ιδέα του, βρέθηκε στην ανάγκη νά καταφύγη στη συμβατικότητα καί στον μελοδραματισμό.

ΜΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ, ενώ τó δράμα που προβάλλεται σαν έργο αξιώσεων, γενικεύει καί οίκουμενικοποιεί τó μεμονωμένο καί τó μερικό, ή «Λευκή κηλίδα» περιορίζει αντίθέτως τó γενικό καί τó αντιπροσωπευτικό, τόν σπαταγμό ενός έθνους κλπ., σε δυό μεμονωμένες καί άτομικές περιπτώσεις εύπρόσβλητες από την άποψι τής γνησιότητας καί τής ψυχολογικής τους αλήθειας.

ΠΝΤΩΣ ό κ. Κωστής Μιχαηλίδης που έσκηνοθέτησε τó έργο, εργάσθηκε με κέφι γιά την άρτιαν έρμηνεία του, χωρίς ωστόσο ν' άποφύγη κάποια κατάχρησι έξωτερικών άφφέ. Από τά καλλιτεχνικά στελέχη του θιάσου αναφέρουμε τόν κ. Βασ. Διαμαντόπουλο (Λάμπρο Δερβένη), την κ. Μαρία Άλκαίου (Μάρθα), τόν κ. Λιάκο Χριστογιαννόπουλο (Μιχ. Ψαριανό), την κ. Άννα Βενέτη (Νίκη), τόν κ. Άθ. Προύσαλη (μπάρμπα Λιά) καί τόν κ. Τρ. Καρατζά (Σαράντη). 'Η επιθεωρησιακή εμφάνισι του νέου ήθοποιού που έρμήνευσε τόν ρόλο του Άσημάκη δέν προσυπολογίζεται στο ένεργητικό τής παραστάσεως.

ΤΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΑ σκηνικά τής κ. Ρισκόνι έξυτηρέτησαν ικανοποιητικά την άνετη κίνησι τών ήθοποιών.